

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **M. H. V.**
narozený X, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2019, č. j. CPR-8204-3/ČJ-2018-930310-V223, o vyhoštění

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou dne 25. 2. 2019 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „orgán I. stupně“) ze dne 12. 2. 2018, č. j. KRPA-449279-27/ČJ-2017-000022, o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jímž bylo rovněž stanoveno, že žalobci nelze po dobu 1 roku umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

2. Žalobce namítl, že při výsledku dne 8. 12. 2017 uvedl, že k podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zmocnil pana P. V. A., který mu potvrdil, že žádost podal. Žalovaný i orgán I. stupně proto dle žalobce pochybili, když závěr, že žalobce nepodal žádost, učinili pouze na základě údajů z informačních systémů a nepřistoupili k výsledku zmocněnce žalobce. Podle žalobce v důsledku tohoto pochybení orgánu I. stupně a žalovaného nebylo postaveno na jisto, že pobýval na území České republiky bez oprávnění, či zda mu nesvědčila fikce povolení k pobytu.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že vzhledem k totožné argumentaci žalobce plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně. Dodal, že nepovažuje žalobu za důvodnou, a proto navrhl, aby ji soud zamítl.

Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

4. Dne 8. 12. 2017 byl žalobce zajištěn při policejní kontrole na adrese C. X, P. X, neboť se sice prokázal platným cestovním pasem (X), avšak platnost jeho povolení k pobytu na území České republiky uplynula dne 21. 2. 2017. S žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byl vyslechnut.
5. Do protokolu o výsledku žalobce uvedl, že do České republiky naposledy přicestoval zhruba v roce 2009 nebo 2010 z Vietnamu a pobýval zde na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Že platilo do února roku 2017, se dozvěděl až dnes ráno, stejně jako že jej podaná žádost o povolení k trvalému pobytu neopravňuje k pobytu na území České republiky. Platnost povolení nesledoval. V České republice žije jeho matka a strýc. Bydlí ve společné domácnosti se strýcem, s nímž i pracuje denně od 7 do 23 hodin v prodejně potravin na adrese K. X, P. X. V České republice by chtěl zůstat, neboť zde má rodinné vazby. K dotazu, zda sdílí domácnost s občanem Evropské unie, uvedl, že strýc má možná české občanství. Ve Vietnamu nemá žádné příbuzné ani majetek, ale má peníze. Na závěr k dotazu své zástupkyně uvedl, že podal žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu prostřednictvím pana P. V. A., který mu podání žádosti potvrdil a on se tudíž domníval, že je oprávněn k pobytu do doby vyřízení žádosti.
6. Dne 23. 1. 2018 vydalo Ministerstvo vnitra závazné stanovisko, podle něž je vycestování žalobce do Vietnamské socialistické republiky možné. Žalobce neuvedl žádnou překážku, která by mu ve vycestování bránila, ani taková překážka z jeho výpovědi a informací o zemi jeho původu nebyla zjištěna.
7. Dne 25. 1. 2018 poučil orgán I. stupně žalobce o jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim. Substituční zástupkyně právního zástupce žalobce nahlédla do spisu, avšak nijak se nevyjádřila.
8. Rozhodnutím ze dne 28. 3. 2018 orgán I. stupně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po níž mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 1 rok, přičemž podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k vycestování do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že na základě toho, co bylo v řízení zjištěno, shledal podmínky pro vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že k ukončení protiprávního jednání žalobce došlo kontrolou Policie České republiky, nikoliv z iniciativy žalobce, a tudíž lze předpokládat, že by žalobce v protiprávním jednání pokračoval. Žalobce na území nevybudoval žádné pevné společenské a kulturní vazby, ačkoliv zde pobývá od roku

2009. Jeho zdravotní stav a věk vyhoštění nebrání, stejně jako vazby na osoby pobývajících na území České republiky. Orgán I. stupně uzavřel, že žalobci ve vycestování nic nebrání, což potvrzuje také stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 23. 1. 2018. Dobu k vycestování tedy určil v délce 30 dnů.

9. Dne 14. 2. 2018 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Namítl, že při výsledku dne 8. 12. 2017 uvedl, že k podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zmocnil pana P. V. A., který mu potvrdil, že žádost podal. Orgán I. stupně proto dle žalobce pochybil, když závěr, že žalobce nepodal žádost, učinil pouze na základě údajů z informačních systémů a nepřistoupil k výsledku zmocnění žalobce. Podle žalobce v důsledku tohoto pochybení orgánu I. stupně nebylo postaveno na jisto, že žalobce pobýval na území České republiky bez oprávnění, či zda mu nesvědčila fikce povolení k pobytu. Mimo to měl orgán I. stupně ověřit, zda žalobce z důvodu sdílení společné domácnosti se strýcem a jeho manželkou není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. a) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, pročez by mu nebylo možné uložit vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.
10. Dne 15. 2. 2019 žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil. Konstatoval, že orgán I. stupně jednoznačně zjistil a prokázal nelegální pobyt žalobce na území České republiky. Žalobce byl poučen o právu seznámit se s podklady rozhodnutí, čehož jeho právní zástupce využil, a nic mu nebránilo se vyjádřit či navrhnout důkazy. Žalovaný mimo to z evidence ověřil, že nebyla podána žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území České republiky prostřednictvím pana P. V. A.. Neshledal ani důvod k ověřování, zda žalobce sdílí společnou domácnost s občanem členského státu Evropské unie, neboť žalobce takovou skutečnost neuvedl, a také proto, že vztah mezi synovcem a strýcem nelze podřadit pod ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že orgán I. stupně postupoval zcela v souladu s právními předpisy, že odvolání žalobce není důvodné, a proto neshledal důvod ke zrušení jeho rozhodnutí.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu,*
12. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.). Soud v předmětné věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení takový postup soudu akceptovali.
13. Soud se zabýval jedinou námitkou žalobce, že žalovaný a orgán I. stupně pochybili, když závěr, že žalobce nepodal žádost, učinili pouze na základě údajů z informačních systémů a nepřistoupili k výsledku zmocnění žalobce. Soud zjištění orgánu I. stupně a žalovaného považuje pro závěr o nelegálnosti pobytu žalobce na území České republiky za zcela dostatečná. Žalobce při pohovoru na dotaz své zástupkyně pouze uvedl, že zmocnil jinou osobu k podání žádosti o prodloužení povolení dlouhodobému pobytu a že mu tato osoba

podání potvrdila, aniž by svou výpověď následně podepřel jakýmkoliv důkazy či ji blíže rozvedl. Nadto v úvodu pohovoru uvedl, že nesledoval platnost svého povolení, což nekoresponduje s jeho následným tvrzením, že před uplynutím jeho platnosti činil kroky k jeho prodloužení. Výslech zmocněnec žalobce navrhl až v odvolání proti rozhodnutí orgánu I. stupně (byť se tak dle žalobce mělo stát v důsledku nespecifikovaného administrativního pochybení jeho zástupce), a tudíž je nelogické namítat, že orgán I. stupně výslech neprovedl. Soud nespátřuje pochybení ani v neprovedení výslechu v odvolacím řízení, neboť žalobce v odvolání nepředestřel žádné konkrétní okolnosti, které by znevěrohodnily údaje v informačních systémech a odůvodnily tak potřebu provedení výslechu. Námitka není důvodná.

14. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
15. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. dubna 2019

Olga Stránská, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

soudkyně